

Tal dia com avui fa...

1 any **Focs mortals**
Tres persones van perdre la vida i trenta van resultar ferides a Badalona. Una altra morí i dues queden ferides en un incendi a la Llagosta.

10 anys **Rècord d'atur**
L'atur del 2009 bat tots els rècords històrics. Catalunya mai no havia registrat més de mig milió d'aturats. Treball no descarta arribar als 600.000.

20 anys **Retorn del dictador**
Pinochet se sotmet a una altra revisió mèdica amb l'esperança de convèncer el govern britànic que la seva salut aconsella una repatriació a Xile.

Full de ruta

Xevi Sala

Herència franquista

Després de seguir per motius professionals durant dos dies seguits el minut a minut del debat per a la investidura de Pedro Sánchez, només es pot arribar a una conclusió sensata: 45 anys sense Franco no han servit per a democratitzar Espanya sinó per a desacomplexar-hi els franquistes. Des d'una carincloneria classista i antidemocràtica, diputats i diputades de la ultradreta i de la ultra-ultradreta –en afortunada definició del líder d'Unides Podem, Pablo Iglesias– han intentat aquest cap de setmana posar el morrió a tots aquells que des del faristol del Congrés dels Diputats posaven en qüestió el règim del 78. L'única virtut d'aquesta lamentable demostració d'anacronisme social i polític exhibida conjuntament pel PP, Vox, Ciutadans i les seves branques regionals és la fotografia perfecta que ofereixen de l'Espanya actual: els demòcrates i tota la resta. Gent que sense cap escrúpol ni cap sentit del ridícul clamava per fer callar

El debat d'investidura d'aquest cap de setmana al Congrés ha fet degotar la salivera dels que encara es pensen que l'autoritat hi és per a tapar boques

la diputada d'EH Bildu Mertxe Aizpuru, o que esbronzava amb la mateixa ferotgia la intervenció de la diputada de la CUP Mireia Vehí, quan ambdues criticaven amb legítima discrepància el paper actual de la corona. Sort que la presidenta de la Cambra, la socialista Meritxell Batet, va saber tallar igualment en sec la salivera de la portaveu del PP, Cayetana Álvarez de Toledo, quan amb maleducada descaradura pretenia parlar en plena intervenció de l'oradora basca. O quan el diputat de Ciutadans i exadvocat de l'Estat, Edmundo Bal, esgrimia rabiosament el reglament del Temple de la Paraula per intentar paradoxalment esborrar del diari de sessions la intervenció de la mateixa diputada. Tot plegat, molt demòcrata i molt constitucionalista. I sobretot, molt pedagògic, especialment a l'hora de mostrar als espanyols que ho vulguin veure per què catalans, bascos i gallecs ja no es reconeixen en un sistema que només els respecta si s'avenen a ser obedients, calladets i bastonejats.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista

De Coromines a Garolera

Si no hi ha a prop un del CNI, el jardí de l'Ateneu Barcelonès és un bon lloc per a la confiança. Sota el palmerar i la testa esculpida de Pla, el professor Narcís Garolera (Vic, 1949), ajustats els seus 70 anys, administrats entre els vuit del Seminari de Vic, els dedicats als estudis de filologia catalana, a professar el català, a la correcció editorial i a l'ensenyament de llengua i literatura catalanes a instituts i a les universitats, aporta més que rep notícia de confidències i situacions de la pròpia vida i la dels altres.

ENTRE MOLTS, jo mateix en soc testimoni, després de tants anys de converses a l'àgora atenenca. Ara, bona part del que, amb fecunda vèrbola, ens ha anat contant, ho ha recollit i ampliat en el volum *Galeries del record. Memòries d'un filòleg*, acabat de publicar per Edicions de 1984, que dirigeix Josep Cots, el qual de seguida va veure el ganxo d'aquestes 600 pàgines, destinades a "salvar fets i persones de la creixent desmemòria col·lectiva". Començant per la fotografia de portada –on es veu, el 1994, un atent

Garolera escoltant Joan Coromines a la seva casa de Pineda–, el text es descabdella, enmig d'escenaris familiars, camperols, estudiantils, barcelonins, viatgers i acadèmics, narrats amb grapa més enllà de l'excel·lència de la llengua emprada, uns escenaris que acullen ben bé 10 pàgines d'índexs onomàstics, la qual cosa vol dir centenars de persones tractades o referenciades en el seu vastíssim saber acumulat i en la seva també àmplia xarxa de relacions personals. Ja era hora que un estudiós de l'idioma, que un investigador de la nostra literatura (amb les edicions crítiques dedicades, sobretot, a les obres de Verdguer, Sagarra i Pla) i que, en fi, un intel·lectual com ell, que ens recupera el millor del passat sense deixar d'estar present en els moments de la seva llarga vida laboral i civil, es despulles èticament i espiritualment com ho fa en aquesta memòria, que és la seva, la de tots aquells que l'han acompanyat –o perjudicat– i, de fet, de tot un poble.

EN EL CAMP DE LA CULTURA (llibres, butlletins, enciclopèdies, articles als mitjans,

guions de ràdio i televisió, cursos, conferències i congressos a desdir, treballs per l'administració, polèmiques sonades amb alguns tòtems ben concrets i, arran d'això, fins i tot manifestos seus "en defensa pròpia", com va fer el seu molt estudiat mossèn Cinto), es pot dir que Narcís Garolera ha fet de tot, ha fet gairebé a tots i, amb serenitat però amb contundència –com es mostra en aquestes pàgines–, n'ha desfet uns quants, sorgits del verdaguerisme oficial –sigui vigatà, barceloní o fins i tot lleidatà–, que s'han cregut en la potestat de dictar l'última paraula sobre el tan rebregat cànnon de la literatura del país.

TAMBÉ ERA HORA que algú els posés a caldo, perquè han quedat ben retratats: del realisme social a l'essencialisme vigatà, passant tothora pels monopolismes universitaris i editorials, aquesta nostra cultura –i no diguem ja els aparells polítics i governamentals, que en Narcís també coneix bé–, malgrat tanta proclama "republicana", manté encara una bona dosi de vassallatge feudalitzant. Però, com les monarquies, està en retrocés.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Llegir més

■ Jo em considerava una devoradora de llibres fins que vaig començar el batxillerat; entre els estudis i les extraescolars, ja no tenia temps lliure per dedicar a la lectura. Arribada l'etapa universitària tampoc donava l'abast, fins que fa poc vaig començar a aprofitar les estones al transport públic per llegir. Tot i no ser l'ambient idoni, ara em sento bé sabent que torno a llegir per gust novel·les que em motiven i que em fan desconectar de la rutina estudiantil. Crec que no és tant tenir el temps sinó trobar-lo, prioritant les coses que realment et venen de gust.

NÚRIA SUBIRAS
Badalona (Barcelonès)

Una gran ficció

■ De construir relats més o menys interessants, tothom,

amb dos dits de front, en sap. Una altra cosa és que no siguin més que un nyap.

Doncs bé, quan l'ambició literària porta a fabricar arguments i trames narratives que pretenen no pas recrear amb fèrtil imaginació ni *enriquir* amb acuitat i finor, sinó substituir barroerament la realitat (després de falsejar fets i esdeveniments), tot s'hi val. Tot hi cap.

Especialment si es tracta de treure's de la barretina –o, en aquest cas, del *chulapo* o gorra madrilenya– els bons (espanyols unitaristes) i els malvats (independentistes catalans), en una radical, despietada confrontació d'identitats sense tenir en compte cap criteri digne de versemblança, ja que només hi ha un judici de valor i (pseudo)estètic que pesi: el que han decidit els autors d'una obra única i multiseccular: la indivisible unitat d'una gran ficció: Espanya. Tot ple-

gat, literatura barata. De la pitjor mena. Però el més greu i funest és que aquesta es vol fer passar per bona i autèntica al preu de vides i llibertats humanes, ben reals. Les dels presos polítics, ostatsges de l'Estat espanyol, exiliats, represaliats i perseguits per llurs idees i drets d'autodeterminació nacional.

Per aquesta raó, seria penós, francament inexcusable, que, després de més de dos anys de l'1-0, cap partit de color independentista ens aixequés la camisa –de nou?– fent-nos creure que no s'empassen el pèssim, nefast i pervers relat espanyolista per acabar governant-nos en clau neoautonomista.

JOSEP JUST SABATER
Canadà

Malalties incurables?

■ Alguns reporters esporadics incorren en l'error de

comentar que el marcador roman "inalterable" quan els gols es demoren a l'estadi. Adjectiu impropri per contradictori, ja que li suposa al marcador una perdurabilitat que sol trencar-se en qualsevol moment de la retransmissió. Tampoc en medicina s'hauria de parlar de malalties "incurables", tot i que de moment alguna d'elles no hagi aconseguit la seva curació tot i els esforços de la ciència mèdica, sempre en constant progrés a favor de la salut. La paraula *incurable* hauria de desaparèixer del vocabulari mèdic en el qual una adequada semàntica, aplicada a la diagnosi dels que pateixen greus malalties, permetria transformar l'angoixa en un raig d'esperança en aquesta lluita constant per a la supervivència.

JORDI S. BERENGUER
Barcelona